

Layla Reyne

Vonkenregen

De Fontein

1

Het was een avond voor een premium whiskey. Toestemming van het Bureau op zak om na acht maanden weer aan het werk te gaan. Driedelig pak schoon, geperst en klaar voor de eerste werkdag. Een nieuwe partner en een nieuwe opdracht in het vooruitzicht. Aidan kende geen van beide, maar dat maakte niet uit. Iéts had hij nodig, wat dan ook, naast alcohol en kleuterspeelplaatsen, om als enige overlevende het knagende schuldgevoel te onderdrukken.

Hij duwde de halfllege flessen opzij in het tot bar heringerichte keukenkastje, trok de Macallan 18 tevoorschijn en zette de fles op het granieten aanrechtblad. Uit het kastje ernaast had hij net een kristallen glas gepakt, toen de bel ging. Niet in het minst verbaasd over het late bezoek pakte hij nog een glas. De glazen en de scotch zette hij op de eetkamertafel en hij liep door de woonkamer naar de voordeur, waar hij door het spionnetje de identiteit vaststelde van zijn bezoeker. Hij zwaaide de deur open.

‘Ik vroeg me al af of je de rit hierheen zou maken vanavond.’

Melissa Cruz vlinderde hem voorbij, gooide haar oversized Fendi-tas op de bank en schopte haar met studs bewerkte Valentino-sandaaltjes uit. ‘Dat was het minste wat ik kon doen, aangezien jij vanaf morgen weer elke dag de rit naar San Francisco moet maken.’

Deze nakomeling van een Afro-Amerikaanse ballerina en een boomlange, gevluchte restauranthouder uit Cuba, zijn schoonzus en huidige baas, heupwiegde op haar modelachtig lange benen door de woonkamer, terwijl ze haar dikke donkere krullen in een paardenstaart bond.

Aidan had nooit iemand ontmoet die zo elegant was, of zo dodelijk. ‘Kom binnen,’ zei hij, en hij sloot de deur achter haar. ‘Ik weet dat je hier alleen maar komt om mijn whiskey te bietsen.’

‘En jij weet dat ik liever tequila drink.’ Ze trok de kurk uit een hoge, smalle fles scotch en snoof eraan met opgetrokken neus. ‘Gabe heeft jou deze slechte gewoonte nooit kunnen afleren.’

Aidan duwde hard met de muis van zijn hand tegen zijn stekende borst en slikte uit alle macht, zoekend naar woorden. ‘Mel,’ zei hij met hese stem.

‘Klaar voor morgen?’ vroeg ze snel om van onderwerp te veranderen. Ze goot de drank twee vingers hoog in elk glas en gaf hem er een aan.

Hij pakte het aan en liet zich tegenover haar in de stoel vallen aan de ronde houten tafel. ‘Ik weet het niet, mevrouw de baas, wat denk jij?’

Mel was twee maanden geleden gepromoveerd tot *special agent in charge* en daarmee hoofdcommissaris geworden van het FBI-kantoor in San Francisco. Een welverdiende promotie naar een positie waar ze na de FBI-academie al haar pijlen op had gericht. ‘Je medische en psychologische evaluaties zeggen van wel, maar *Dios sabe*, je bent slim genoeg om wie dan ook om de tuin te leiden.’

Hij nam een slok van zijn drankje en keek haar over de rand van het glas aan. ‘Behalve jou.’

‘Behalve mij.’ Ze keek hem strak aan met haar donkerbruine ogen, die vol medeleven en bezorgdheid stonden. ‘Ik heb ook verdriet, Aidan, net als jij.’

Hij verdrong zijn weerwoord in nog een slok scotch. Hij hield van Mel als van een zus en twijfelde niet aan haar verdriet, maar het was niet te vergelijken met de marteling die hij elke dag moest doorstaan. Van het gat in zijn hart, waarin zijn leven had gezeten, tot de pennen in zijn arm, die hem bij iedere beweging eraan herinnerden wat hij allemaal had verloren. Zij had haar broer en een collega verloren, maar Gabe was zijn echtgenoot geweest, en Tom Crane vijftien jaar lang zijn FBI-partner.

‘Als je er niet klaar voor bent, hoef je nog niet terug te komen,’ zei Mel. ‘Trouwens, voor het geld hoef je het niet te doen. Met je trustfonds en de erfenis van Gabe zit je gebakken.’

Aidan sloeg de rest van zijn whiskey achterover en liet de branderige vloeistof door zijn keel glijden tot de holte in zijn borstkas gevuld was met weldadige warmte. Ook al had hij nog zo genoten van de extra tijd die hij met zijn nichtje en petekind Katie had doorgebracht, zijn fysiotherapie was afgesloten, hij was geslaagd voor zijn psychologische test en hij verlangde naar de afleiding van zijn werk. Met zijn tweeënveertig jaar had hij nog genoeg jaren als agent voor de boeg. ‘Wat heb je voor me, hoofdcommissaris Cruz?’ Zijn standpunt over werk was hiermee duidelijk.

Mel leegde haar glas en zette het op tafel. ‘Geen undercoverwerk of langetermijnopdrachten. Ik wil je nog een tijdje in de gaten houden.’

‘Daar heb ik niets tegen in te brengen.’ Gabe, een werkverlaafde investeringsbankier, had geen problemen gehad met zijn frequente afwezigheid. Maar nu het verdriet van de familie om Gabe nog zo vers was en ze ook bijna afscheid van hemzelf hadden moeten nemen, was Aidan niet van plan om zich weken achter elkaar onder te dompelen in achterbuurten, op jacht naar drugshandelaren, of om in groezelige maffiabars informanten te bewerken.

‘Mooi.’ Mel tikte met de gelakte nagel van haar wijsvinger tegen haar glas, een teken dat ze iets achterhield.

‘En verder?’

‘Ik denk dat het geen ongeluk was.’

Het waren exact dezelfde woorden die een maand lang door zijn hoofd hadden gespookt, nadat hij uit een twee weken durende coma was ontwaakt. Alleen kwam zijn verdenking voort uit shock en ontkenning. Hij kon het niet aan toen hij hoorde dat zijn man en zijn partner dood waren. Acht maanden na die verschrikkelijke nacht was hij eindelijk zover dat hij de pijn, de door schuldgevoel ingegeven complottheorieën en het boze vingerwijzen naar incompetent plaatselijke rechercheurs achter zich kon laten. Hij accepteerde dat ze op het verkeerde moment op de verkeerde plaats waren geweest. Dat hij niet snel genoeg

opzij was gegaan voor een tegemoetkomende SUV.

Al die tijd had Mel tegen hem met geen woord gerept over het ongeluk en nu beweerde ze dat zijn door rouw ingegeven ideeën klopten?

‘Wat flik je me nu?’ Hij sprong op, struikelde over de stoel en krabbelde weer overeind. Hij schopte de stoel aan de kant en ijsbeerde over de smalle strook hardhouten vloer tussen de tafel en de wijnrekken. ‘Waarom vertel je me dit nu pas en niet acht maanden geleden? Wekenlang heb ik lopen malen dat ik een aanwijzing had gemist, of dat ik eropuit zou moeten om die klootzakken te vinden die verantwoordelijk voor hun dood waren. En nu heb ik verdomme nog gelijk ook!’

Mel liet hem uitrazen. Toen hij zichzelf weer onder controle had, zijn stoel rechtop had gezet en weer zat, stond ze op en liep naar haar tas op de bank. Ze kwam terug met een kleine zwarte USB-stick en een personeelsdossier met STRIKT VERTROUWELIJK erop. Eerst schoof ze de USB-stick over de tafel naar hem toe. ‘Dit kwam binnen op de dag van mijn promotie.’

Hij pakte de stick op en draaide hem rond in zijn hand. Het was een algemeen gebruikt model, iets wat iedereen in een kantoorboekhandel zou kunnen kopen. ‘Wat staat erop?’

‘Weet ik niet.’

‘Dat weet je niet?’

‘De bestanden zijn versleuteld. Hij is bij mij thuis bezorgd, zonder retouradres. Ik heb geprobeerd hem te openen op mijn eigen computer, maar ik kom niet voorbij de bestandsmappen.’

‘Je hebt onze jongens niet gevraagd de codes te kraken?’

‘Gezien de omstandigheden waaronder hij werd bezorgd, en de aandacht rond mijn promotie, wilde ik geen risico nemen.’

‘Omdat je denkt dat dit’ – hij hield de USB-stick omhoog – ‘iets te maken heeft met het ongeluk?’

‘Elk bestand erop is gedateerd op de bewuste datum.’

Alsof hij zijn vingers brandde liet Aidan de stick vallen. Die stuiterde naar het midden van de tafel. ‘Dus dat is mijn nieuwe opdracht? De waarheid omtrent het ongeluk achterhalen?’

‘Nee, dat is niet je opdracht.’

Hij trok zijn wenkbrauwen op. ‘Ik kan je niet volgen.’

‘Dit onderzoek’ – ze tikte met haar vinger op de USB-stick – ‘gaat voor nu buiten de boeken om. Een hogergeplaatste heeft het afgesloten zo gauw het politiedepartement van San Francisco oordeelde dat het een geval van doorrijden na een ongeluk was. Totdat we zeker weten dat het niet zo was, en wie het onderzoek heeft afgesloten en waarom, vliegen we onder de radar.’

Aidan wees met een knikje naar het personeelsdossier. ‘Gaat dat over iemand die je verdenkt van betrokkenheid?’

‘Nee.’ Ze duwde het dossier naar hem toe. ‘Dit is je nieuwe opdracht.’

Hij opende het dossier en las de eerste zin, die de identiteit prijs gaf van de afdeling waar het thuishoorde, en sloeg het meteen weer dicht.

‘Cybercrime?’ Hij schoof de map terug naar haar. ‘Wat is dat nou, verdomme?’

Hij pakte de fles scotch en schonk zichzelf een dubbele in. Geen undercoverwerk, akkoord, in de verwachting dat ze hem zou toewijzen aan een plaatselijk team van FBI-agenten. Wellicht juridische of financiële misdrijven, gezien zijn universitaire graad in rechten en bedrijfskunde. Bij Cybercrime had hij nooit stilgestaan. Hij was absoluut technisch competent en kon bogen op een gênant aantal uren waarin hij *Destiny* had gespeeld, maar hij was geen hacker, en wist ook niet hoe hij er een kon opsporen.

‘Denk je nou echt dat Cyber de beste manier is om mijn vaardigheden te benutten?’ Hij keek haar strak aan in een poging haar op andere gedachten te brengen.

‘Je vaardigheden als onderzoeker en agent zijn juist de reden dat ik je op Cybercrime zet. Je partner en leerling heeft verstand van hackerzaken.’

‘En aan wie koppel je mij dan?’ Onderuitgezakt in zijn stoel sloeg hij zijn halve glas whiskey achterover. In een fractie van een seconde schoot hij overeind. ‘Wacht eens even, zei je nou leerling? Koppel je me aan een beginneling? Dat is wel het laatste...’

‘Rustig maar. Ik koppel je aan Walker.’

‘De whiskeyjongen?’

Mel knikte en schoof het personeelsdossier weer naar hem toe. ‘Jamie is de beste die we hebben in cyberzaken. Hij is ook veelbelovend als agent, hoewel hij niet veel ervaring heeft opgedaan in de drie jaar sinds de FBI-academie. Daarom heb ik jou nodig om hem aan te sturen en te begeleiden. Hij moet nog twee jaar bij Cyber, dus je werkt aan cybermisdrijven waarbij je veldwerk moet doen.’

‘Je kunt hem nooit undercover inzetten. Zijn lelijke kop was altijd op ESPN te zien toen hij nog speelde.’

Sceptisch trok Mel een wenkbrauw op. ‘Lelijk?’ Ze had hem door.

Aidan opende het dossier, bladerde naar de juiste bladzijde en staarde naar de pasfoto van de jongere agent. Lichtbruin haar, kort aan de zijkanten, lang en golvend bovenop. Priemende blauwe ogen, hoge jukbeenderen, een brede glimlach. ‘Lelijk’ was een woord dat niemand ooit in de mond zou nemen om Jameson Walker te omschrijven, door de sportmedia Whiskey genoemd vanwege de combinatie van zijn voor- en achternaam. Als getrouwde man echter prentte Aidan zich dat woord in, telkens wanneer de goddeloos knappe tweevoudig basketbalkampioen zijn pad kruiste.

‘Oké.’ Hij duwde het dossier van zich af en sloeg de rest van zijn whiskey achterover. ‘Die jongen heeft nog nooit een verslaggever of een camera ontmoet die niet dol op hem was, daarom is mijn argument des te sterker. Hij is ongeschikt voor undercoverwerk. Veel te herkenbaar.’

‘Dat belet hem niet om ander veldwerk te doen.’ Er klonk frustratie door in haar stem. ‘Hij heeft potentie, en dat ga jij in hem naar boven halen.’

Aidan wilde Mel niet op stang jagen; hij was meer dan eens slachtoffer geweest van haar temperament. Maar hij zag domweg niet voor zich hoe een partnerschap met Walker kon werken. In cybercriminaliteit was Aidan niet geïnteresseerd, en hij zag

het ook niet zitten om gekoppeld te worden aan iemand die zo godvergeten aantrekkelijk was, terwijl hij zelf nog aan het bekomen was van zijn verlies van acht maanden geleden.

Gefrustreerd haalde hij zijn handen door zijn blonde haar. ‘*Hermana*, dit is om zoveel redenen een slecht idee.’

Mel stond op, liep om de tafel heen en plantte haar heup naast zijn elleboog. Handen die gemakkelijk de nek van een man konden breken, sloten zich liefdevol om zijn polsen. Nadat ze zijn handen van zijn hoofd had getrokken, nam ze ze in de hare. ‘Heb vertrouwen, *hermano*. Het wordt je misschien niet meteen duidelijk tijdens je eerste zaak terug op de werkvloer, of je tweede, of misschien zelfs je derde, maar ik geef je alles wat je nodig hebt.’

‘Alles wat ik nodig heb waarvoor?’

Haar vingers sloten zich strakker om de zijne. ‘Om hun moorden op te lossen.’

In de deuropening van de grot stopte Aidan het dossier dat hij in zijn handen had onder zijn arm en spiedde langs de serverkasten. Midden op de dertiende verdieping, afgesloten van de buitenwereld, bevond zich de getransformeerde directiekamer waarin de afdeling Cybercrime zat, in de wandelgangen ‘de grot’ genoemd. Op hun werkplekken langs de muur zaten een paar andere agenten, maar van Walker geen spoor. Mooi zo. Aidan kon de extra minuten goed gebruiken om zichzelf bij elkaar te rapen. Hij had maar iets van twee uur geslapen vannacht. Nadat Mel was vertrokken, had hij zijn computer opgestart en de USB-stick ingeplugd. Maar wat hij ook had geprobeerd, hij was niet verder gekomen dan het verkenningsscherm met de directory van de bewuste bestanden. De bestanden met de datum die hem zo’n pijn in zijn hart bezorgde. Toen hij besepte dat de codering zijn digivaardigheid te boven ging, had hij een paar informantennerds ingeschakeld, en toen zelfs deze er niet in slaagden de code te kraken, logde hij in op Xbox Live en zond hij een bericht aan zijn *Destiny*-maatjes, in de hoop dat er een hacker tussen de gamers zat. Helaas.

Tegen zonsopkomst stond hij bij zijn jongste zus op de stoep met zijn laptop en een zak donuts in zijn hand. Hij bood haar aan zijn nichtje gereed te maken voor de kleuterschool, als Grace een poging wilde wagen de versleutelde bestanden te kraken. Als hoofd van de IT-afdeling bij Talley Enterprises verrichtte ze wonderen met computers, maar in de twee uur die ze van hem had gekregen, wist ze enkel één bestand te kraken waarin de bankboeken van twee rekeningnummers stonden, waar Aidan geen touw aan vast kon knopen.

Een stemmetje in zijn hoofd, dat verdacht veel leek op dat van zijn baas en schoonzus, maakte hem erop attent dat de serverkasten de snelste schakel waren om het raadsel van de USB-stick op te lossen. Althans, dat zou zo moeten zijn.

Gisteravond, tussen de aanvallen van machteloosheid door, had hij Jameson Walkers dossier herlezen. Afgestudeerd in de exacte wetenschappen, cum laude geslaagd in computerwetenschappen aan de universiteit van North Carolina, beste van zijn doctoraalstudie in codering op het MIT, in slechts drie jaar tijd een van de topagenten van de cyberafdeling. Maar Aidan stond niet te springen om een jongeman van dertig die hij nauwelijks kende te vertrouwen. Een jongen die elk baanrecord in Quantico had verbroken, naderhand het testvoertuig strippte, het gedurende de nacht opnieuw opbouwde, en de volgende dag zijn eigen record opnieuw verbrak. Vandaar dat Aidan het grootste deel van zijn eerste dag terug op het werk had besteed aan het uitpluizen van de verkeersdata in het proces-verbaal van zijn ongeluk, en het in kaart brengen van alle herleidbare informatie.

Walker wist hoe auto's bewegen. Zou hem in de remsporen iets opvallen wat de rechercheurs van het politiedepartement in San Francisco over het hoofd hadden gezien? Zou iets in de manier waarop Aidans Tesla in de kreukels lag hen kunnen leiden naar de donkere SUV die nooit was gevonden? Voordat hij zich liet meesleuren in de neerwaartse spiraal van twijfel en schuld, die zijn gedachten over die nacht altijd kleurde, schudde hij de herinneringen af en trok hij zijn stropdas recht. Hij was

al nerveus genoeg voor de ontmoeting met een man die hij al ontelbare malen in de gang was gepasseerd. Het was niet slechts de USB-stick in zijn zak, of Walkers knappe uiterlijk dat hem een ongemakkelijk gevoel bezorgde. Aan Tom Crane was hij meteen vanuit de FBI-academie in Quantico gekoppeld als partner. Ze waren gezamenlijk door de wol geverfd en hadden een sterke vertrouwensbasis opgebouwd, waardoor zij jarenlang tot de top van de afdeling uitklaring van het Bureau behoorden. Tom en hij waren vijftien jaar lang een goed geoliede machine geweest. Aidan kon zich niet voorstellen dat hij ooit weer zo'n goede professionele match zou vinden – laat staan met een twaalf jaar jongere partner op een afdeling waarmee hij weinig ervaring had. Hij wist niet hoe hij een mentor moest zijn. Hij had nooit alleen gewerkt, of lang genoeg op één plek gezeten om die rol op zich te kunnen nemen. De druk om dat nu wel te doen was een verantwoordelijkheid waarop hij niet had gerekend bij zijn terugkeer op het werk.

‘Nergens voor nodig om je voor mij zo op te dirken.’

Aidan schrok van de diepe stem met het zuidelijke, slepende accent achter hem. Ondanks zijn alomtegenwoordigheid op kantoor en op tv, bracht Walkers typische North Carolina-accent Aidan altijd in verwarring. Niet iets wat je in de Bay Area vaak hoorde, en een van de vele redenen waarom sportverslaggevers, en elke secretaresse op de werkvloer, met Walker wegliepen. Wat Aidan nog verontrustender vond, was het feit dat hij zo in gedachten verzonken was geweest dat hij Walker niet had horen aankomen. Was hij zo uit vorm, of liep de andere agent zo geruisloos, ondanks zijn basketballerspostuur van 1 meter 93? Hij parkeerde de vraag voor later en wendde zich tot zijn nieuwe partner.

‘Vlei jezelf niet, Whiskey.’

Grijnzend stond Walker met zijn gespierde schouder tegen de deurpost geleund. ‘Jij bent anders degene die zijn stropdas fatsoeneert en die glimmende manchetknopen staat op te poetsen.’

Aidan stopte met gedachteloos zijn duim over de goud met

smaragden klavertjes te wrijven, die Gabe hem op hun trouwdag had gegeven. Hij bedekte de manchetknopen met zijn colbertmouwen en nam Walker discreet en vluchtig op, zijn blik niet langer fixerend dan beroepsmatige beleefdheid toestond.

Stoffige, afgedragen All Stars, versleten Levi's-spijkerbroek, een openhangend grijs Giants-jack op een strak zwart T-shirt, dat een gebeeldhouwde torso en welgevormde biceps prijsgaf. Aidan had zijn jarenlange ervaring in het undercoverwerk hard nodig om de vonk van begeerte te verbergen die door zijn lijf schoot. Acht maanden na de dood van zijn man, tien jaar sinds hij ook maar een greintje interesse voor een andere man dan de zijne had gevoeld, en het was deze man – zijn nieuwe partner, zijn leerling, en door en door hetero – die dat smeulende vuurtje nieuw leven inblies.

'Sorry,' kaatste Aidan terug en hij schudde de onrust af. 'Heb ik de memo over informele-kleding-dag gemist?'

'Hou je gedeisd, Irish.' Walker nam zijn baseballpet af en woelde even door zijn geplette golvende haar. 'Jongens-en-meidenclubuitje in AT&T Park vanmiddag.'

'Irish?'

Walkers blauwe ogen sprankelden alsof hij zojuist een onmogelijke puzzel had opgelost. 'De manchetknopen, dat zware accent, je stem die soms overslaat...' Hij leunde voorover en Aidan vocht tegen zijn reactie op het bedwelmende tropische aroma van het White Cristal-parfum. 'En die kleur ogen heb ik alleen gezien bij natuurlijke roodharigen.'

'Wat is dat dan voor kleur?' vroeg Aidan, voorbijgaand aan het feit dat Walker de vermomming doorzag die hij drie decennia lang had gedragen.

'Herfst,' antwoordde Walker met een stem die een octaaf lager was. 'Als de stapels herfstbladeren van thuis, vlak na de regen. Donkerbruin met wervelend steenrood en gouden stipjes.'

Koffie met een scheut goudlikeur, zei Gabe altijd. Maar verdomd als Walkers beschrijving, met die verleidelijke tongval, niet nog een flits van verzengend verlangen door zijn lichaam

schoot. Een flits die onmiddellijk in schuldgevoel en fatsoen werd geblust en Aidan deed uitvallen: ‘Wel erg poëtisch voor een sportfanaat.’

De sprankeling verdween uit Walkers ogen en alle hartelijkheid vloeide uit zijn gezicht. Hij passeerde Aidan schouder aan schouder langs de serverkasten en liet zich zakken achter het rommeligste bureau in het minikantoor. Aan weerszijden van de twee laptops lagen slordig gestapelde mappen, pennen zonder dop, en lege frisdrankblikjes op hun kant. Hij schoof een hoop mappen opzij, lette niet op de papieren die daardoor in het rond vlogen en plantte zijn hakken met een zwaai op de hoek van het bureau. ‘Je komt hier vast niet om over poëzie te praten, agent Talley. Wat heb je nodig van Cyber?’

Shit. In zijn haast om zijn eigen verraderlijke reacties te verbloemen, was hij te ver doorgeschoten in de tegenovergestelde richting. Walker was zijn partner, zijn leerling, en door beledigingen op hem af te vuren zou hij zijn vertrouwen niet winnen. In een poging om de schade te beperken liep hij om het bureau heen en leunde op de andere hoek ervan.

‘Heeft Mel je dat niet verteld?’

‘Mel?’

‘Hoofdcommissaris Cruz.’

Walker schudde zijn hoofd.

Aidan telde een nieuwe fles scotch op bij Mels whiskeyschuld. ‘Je hebt een nieuwe partner.’

‘Wie dan?’ Hij sprong zo snel overeind dat Aidan nauwelijks tijd had om aan de kant te gaan. ‘Word ik overgeplaatst vanuit Cyber?’

‘Nee.’ Andere agenten staarden naar hen. Aidan wuifde hen weg en wenkte Walker om weer te gaan zitten. ‘We doen een beetje van allebei. Mel wil kijken of je geschikt bent voor veldwerk.’

‘We?’ Walker leek op een aandoenlijke manier verbijsterd. ‘Werk jij nu voor Cyber? Maar jij en agent Crane waren voor veldwerk juist de topagenten van dit kantoor.’

Aidan negeerde de knoop in zijn maag die Walkers opmer-

king over zijn vroegere partner hem bezorgde en viel terug op arrogantie om zijn kwetsbaarheid te verbergen. ‘Dan leer je dus van de beste.’

‘Maar ik ben juist goed met computers.’

De aarzeling en teleurstelling in Walkers toon verrasten Aidan. Een man van zijn postuur, eentje die de nodige obstakels had overwonnen op het basketbalveld, kon toch niet bang zijn voor een beetje veldwerk? Hij had ook de medische rapporten in Walkers dossier gelezen. De blessure die hem als beginnend basketballer in de NBA parten speelde, was niet langer een issue. Als Aidan het dossier goed had gelezen, was Walker genezen voor de start van wat zijn tweede seizoen zou zijn geweest, als hij was teruggekeerd. Iets in die beslissing om dat niet te doen, en zijn weerzin om nu de grot te verlaten, deed bij Aidan de alarmbellen rinkelen. Hij zou dit diepgravender moeten onderzoeken en vaststellen of het een probleem zou kunnen worden. Nu waren er dringender zaken die hij moest regelen.

‘Ik hoor dat je ook goed bent met auto’s.’ Hij gooide het dossier van het ongeluk op Walkers bureau. ‘Dit is het proces-verbaal van een geval van doorrijden na een ongeluk. Ik wil graag jouw mening hierover.’

Walker trok het dossier naar zich toe en bladerde door de inhoud. ‘Waar ben je naar op zoek?’

‘De andere auto die nooit is gevonden. Conclusies die je trekt over het ongeluk, snelheid op het moment van de botsing, richting, enzovoort. Verschillen tussen jouw conclusies en het bestaande rapport. Ik wil dat er een nieuw paar ogen naar kijkt.’

‘Ik moet een paar zaken over identiteitsdiefstal afronden en morgen staat er een getuigenverklaring in de rechtbank op het programma. Dan vrijdag nog een piraterijzaak. In het weekend kan ik ernaar kijken en het rapport voor maandag af hebben. Kun je daarmee leven?’

Walkers toon was nog ijzig, maar zijn ogen verraadden de warme gloed van de nimmer aflatende nieuwsgierigheid van een onderzoeker.

Daar kon Aidan mee leven. Hij was getrouwd geweest met een voormalig topsporter. Competitie en prestatie waren sterke drijfveren voor mensen als Gabe en Walker. 'Maandag is prima.' Zijn blik en woorden verraadden onverholen uitdaging. 'Imponeer me.'

E-book april 2022

Oorspronkelijke titel *Single Malt*

Oorspronkelijke uitgever Carina Press

Copyright © 2017 by Layla Reyne

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Tjitske Zuiderbaan

Omslagontwerp De Weijer Design

Omslagillustratie XXX

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 6083 7

ISBN luisterboek 978 90 261 6084 4

NUR 331/343

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.